یادداشت

پزشکیان-جلیلی چه‌کسی برای روسیه مطلوب‌تر است؟

احمدوخشیته
استاد دانشگاه دوستی ملل روسیه

اجازه بدهید بدون مقدمه به اصل مطلب ورود کنم و این پرسش که آیا روسیه از به قدرت رسیدن اصلاح‌طلبان بیم دارد یا اینکه هرچه اصطکاک یک رئیس‌جمهور با غرب و مشخصا آمریکا بیشتر باشد، آیا گزینه مطلوب‌تری برای گسترش همکاری‌های ایران و روسیه در نگاه کرملین است؟

پاسخ خیلی ساده است؛ روسیه هنگامی در کنار دیگر اعضای شورای امنیت سازمان ملل ایستاد و به قطع‌نامه‌ها علیه ایران رأی مثبت داد که جریان تندرویی در ایران به رهبری احمدی‌نژاد ترمزها را کنده بود و فکر می‌کرد اگر بر دشمنی با آمریکا تکیه کند، از این امکان بهره‌مند می‌شود که خلاف جهت آب در نظم امنیت منطقه‌ای حرکت کند و روسیه نیز چشم خود را به روی بلندپروازی‌هایی که موازنه تهدید منطقه را برهم می‌زند، می‌بندد.

در سوی مقابل، ملاحظه می‌کنیم توافق‌نامه ۲۰ساله «مبانی روابط اصول و همکاری جمهوری اسلامی و فدراسیون روسیه» در سال ۲۰۰۱ هنگامی میان ولادیمیر پوتین و محمد خاتمی امضا می‌شود که رئیس‌جمهور وقت ایران، سیاست موازنه مثبت در سیاست خارجی را پیش گرفته بود و هم‌زمان با نگاه به شرق، همکاری با غرب را نیز دنبال می‌کرد.

همین موضوع را در دوران حسن روحانی نیز می‌توانیم درک کنیم. خاطرم هست هنگام آن انتخابات، در یادداشتی در روزنامه روسی «اربکا» نوشتم که چرا حسن روحانی گزینه بهتری برای روسیه است. همان پاسخ را امروز در رابطه با پزشکیان نیز می‌گویم: جمهوری اسلامی هنگامی از ظرفیت گسترش همکاری با فدراسیون روسیه برخوردار می‌شود که در بن‌بست به مسکو نرسد. مقصودم کاملا واضح و مشخص است؛ نمی‌شود با هزارویک تحریم روبه‌رو بود و انتظار داشت فرصت شکوفایی اقتصادی در روابط حاصل شود. گزاف نیست اگر بگوییم این روابط اقتصادی میان کشورهاست که امکان گسترش همکاری‌ها در طیف استراتژیک را فراهم می‌کند.

دو مثال آشکار از این ادعا در همسایگی ما قرار دارند: ترکیه کشوری که عضو ناتو است، در بحران اوکراین حتی به کی‌یف پهپاد هم می‌فروشد یا در بحران سوریه در مقاطعی تفاوت دیدگاه کاملا مخالفی با کرملین داشت، اما روابط گسترده اقتصادی میان مسکو و آنکارا سبب شده است دو کشور روابط استراتژیک برد-بردی را در واقعیت دنبال کنند که آورده قابل ملاحظه‌ای برای منافع ملی آنها دارد. همین موضوع را در رابطه با روسیه و امارات نیز می‌توانیم مشاهده کنیم که در سال‌های اخیر، مشخصا ولادیمیر پوتین و سرگئی لاوروف به صراحت اعلام کردند کلیدی‌ترین شریک آنها در خاورمیانه، امارات است. شاید برای شما این پرسش پیش آید که مگر امارات شریک سنتی ایالات‌متحده نیست؟ مگر پایگاه هوایی الظفره آمریکا در امارات قرار ندارد؟ پس چگونه است که آنها به این سطح از شراکت استراتژیک با روس‌ها رسیدند؟

دلیل آن آشکار است؛ چون اماراتی‌ها از روابط خوب با غرب برای افزایش قدرت چانه‌زنی با روسیه بهره می‌برند و برعکس، چون اماراتی‌ها تحریم نیستند و با اقتصادی پویا، پنجره مناسبی برای گسترش روابط اقتصادی هستند؛ تا جایی که حجم مبادلات تجاری آنها به ۱۰ میلیارد دلار در سال با روسیه برسد، یعنی دو برابر روابط ایران و روسیه.

بنابراین، یک سیگنال هویداست که اشتباه است اگر ما فکر کنیم با رویکرد دشمنی با غرب، می‌توانیم در بن‌بست نگاه به شرق به روابط استراتژیک برسیم. البته ممکن است بگویید مثال نقض این نگاه، دولت ابراهیم رئیسی بود که موفق شد ایران را به عضویت پیمان شانگهای درآورد. در اینجا باید به سه ملاحظه توجه داشته باشیم: نخست اینکه، قطب‌بندی جدید نظام بین‌الملل پس از بحران اوکراین، این فرصت را پیش‌روی تهران قرار داد، چراکه روسیه و چین به دنبال تغییر موازنه قدرت مبتنی‌بر پیمان‌های منطقه‌ای هستند و ملاحظه می‌کنیم تلاش دارند بسیاری از کشورهای دیگری، از جمله عربستان را نیز به عضویت این پیمان درآورند. دوم اینکه، روند عضویت ایران از دوران روحانی آغاز شده بود و در دوران رئیسی به نتیجه رسید. مهم‌تر از دو مورد پیش‌تر اینکه، دولت رئیسی کاهش تنش با همسایگان، از جمله تاجیکستان را عملیاتی کرد که سبب شد یکی از ترمزهای اصلی پیش‌روی عضویت ایران در شانگهای کنار رود.

اکنون به نظر می‌رسد دیپلماسی کاهش تنش با غرب مبتنی‌بر کنترل برنامه هسته‌ای ایران در راستای جلب اعتماد دیگر بازیگران بین‌المللی و البته نگاه ایجابی به جایگاه همسایگان، از جمله کشورهای عربستان و امارات که شرکای کلیدی روسیه در خاورمیانه به شمار می‌آیند، گزینه مطلوب روسیه به شمار می‌آید. طبیعی است برای روسیه نیز جذاب است با کشوری همکاری تجاری داشته باشد که عضو FATF است و به سیستم سوئیفت متصل است. بنابراین، دولتی در ایران می‌تواند روابط سازنده و استراتژیک را با روسیه دنبال کند که نگاه به شرق را از پنجره کاهش تنش با غرب و تحریم‌ها دنبال کند.

در پایان این نوشتار باید تأکید کرد تفاوتی ندارد دو سال پایانی دولت روحانی باشد یا هشت سال دولت احمدی‌نژاد، اگر پاشنه دیپلماسی مبتنی‌بر این باشد که ما انتخاب کرده‌ایم مطلق‌گرایانه رفتار کنیم، تفاوتی ندارد ظریف سکان دیپلماسی را بر عهده داشته باشد یا جلیلی.

ادامه از صفحه ۲

ردیف	*نگاه مسعود پزشکیان به حوزه اینترنت و اقتصاد دیجیتال	
۱	اینترنت آزاد، پرسرعت و بدون فیلترینگ را پیگیری می‌کند	در مقابل مافیای فروش فلیترشکن‌ها می‌ایستد
۲	اینترنت پرسرعت خانگی را گسترش می‌دهد	اینترنت آزاد و پرسرعت را برای امنیت ملی تهدید نمی‌داند
۳	حامی فعالیت شبکه‌های اجتماعی در فضای مجازی است	مسدودسازی در اینترنت را به رسمیت نمی‌شناسد
۴	اینترنت را با نظر دولت و به شکل علمی مدیریت خواهد کرد	از امنیتی‌کردن اینترنت دوری می‌کند
۵	تبعیض و نفاق در محدودکردن اینترنت را پایان می‌دهد	از اکانت بدون فیلتر توییت نمی‌کند
۶	حمایت جدی از اقتصاد دیجیتال و کسب‌وکارهای اینترنتی خواهد داشت	فعالیت‌های اقتصاد مجازی را تعطیل نمی‌کند

ردیف	*برنامه مسعود پزشکیان در حوزه سیاست داخلی	
۱	از همه احزاب و فعالان سیاسی برای مشارکت در فعالیت‌های سیاسی دعوت می‌کند	سیاست داخلی را فرقه‌محور نخواهد کرد
۲	حق انتقاد و حتی اعتراض را برای رقبای خود جایز می‌داند	به منتقدانش برچسب جاسوسی و مخالفت با نظام نمی‌زند
۳	نگاه امنیتی را از فعالیت‌های حزبی و تشکل‌های سیاسی بر می‌دارد	جلسات تشکل‌های سیاسی و میتینگ‌های حزبی را لغو نخواهد کرد
۴	به حوزه احزاب نگاهی تسهیلگر دارد	در سیاست داخلی جزئی‌نگر نیست
۵	خواسته‌ها و انتظارات چهره‌های سیاسی را می‌پذیرد	خود را عقل کل و همه‌چیزدان نمی‌داند
۶	اصل را بر تعامل سازنده، تنش‌زدایی و انسجام داخلی قرار می‌دهد	به دنبال دعوا و اختلاف با جریانات سیاسی داخلی نیست
۷	از فعالیت آزاد رسانه‌ها دفاع خواهد کرد	نقد و اعتراض اهالی رسانه را با اتهامات امنیتی پاسخ نمی‌دهد

گزارش

«شرق» گفته‌های سعید جلیلی در مناظره دور دوم انتخابات ریاست‌جمهوری را واکاوی می‌کند

چرخ باطل

موسی موحد: اولین مناظره دور دوم انتخابات ریاست‌جمهوری بین مسعود پزشکیان و سعید جلیلی برگزار شد و به‌رغم اثبات ادعاهای نادرست نامزد اصولگرایان در مناظره‌های پیشین، سعید جلیلی مجددا در یک دور باطل، همان خلاف‌واقع‌گویی‌ها را تکرار کرد. در دو نمونه مشخص مانند مناظرات دور اول، جلیلی دوشنبه‌شب به سخنان باراک اوباما درباره ناکارآمدی تحریم‌های ایران و همچنین صادرات ۱۱ میلیارد دلار صیفی‌جات از ایران به روسیه اشاره کرد که در همان مقطع با ارائه ادله، آمار و تحلیل کارشناسان ثابت شد آنچه سعید جلیلی عنوان کرده است، قرابتی با واقعیت ندارد.

اما برای یادآوری مجدد، سعید جلیلی دوباره مدعی شد «اوباما بعد از امضای برجام اعتراف کرد رژیم تحریم‌ها درحال فروپاشی بود» که بر اساس گفته‌های فکت‌نامه، ثابت شد استناد جلیلی صرفا به ترجمه‌ای اشتباه و ناقص از چند ثانیه تقطیع‌شده از صحبت‌های رئیس‌جمهور اسبق ایالات‌متحده است و ادعای تکراری جلیلی ارتباطی به گفته‌های اوباما ندارد؛ چون اگر به جمله‌های پس و پیش این بخش از گفته‌های اوباما دقت کنیم، متوجه می‌شویم او به منتقدان برجام درباره عواقب به‌هم‌خوردن توافق وکناره‌گیری آمریکا از مذاکرات می‌گوید. به گمان او در آن صورت اروپا، چین و روسیه از ادامه تحریم‌ها حمایت نمی‌کردند. ادعای جلیلی درباره «موفقیت»های ایران در«فروپاشی تحریم‌ها» پیش از توافق است. اوباما اما درباره احتمالاتی صحبت می‌کند که در صورت ترک مذاکرات ممکن بود ادامه تحریم‌ها را با مشکل روبه‌رو کند. نظر شخصی آقای جلیلی هرچه هست، اما نقل‌قول او از اوباما واقعیت ندارد.

جلیلی در ادعای تکراری دیگری که طبق ادله و آمار تسلط او به حوزه سیاست خارجی را با چالش مواجه کرده است، دوباره به صادرات ۱۱ میلیارد دلاری صیفی‌جات به روسیه در غیاب اروپا تأکید کرد که در همان مناظرات قبلی، پاسخ آن از سوی دیپلمات‌ها داده شد. کمااینکه مشابه همین ادعاهای نادرست نامزدهای اصولگرا، نصرت‌الله تاجیک، دیپلمات اسبق کشورمان، در واکنشی انتقادی به پیشنهاد جلیلی برای صادرات صیفی‌جات به روسیه در غیاب اروپا، نوشت: «باید از غصه مرد که جلیلی که ۱۰ سال در سایه نشسته! درحالی‌که آب نداریم، پیشنهاد می‌کند ما صیفی‌جات صادر کنیم! یعنی صادرات آب مجازی! آبی که نداریم و دشت‌های بحرانی باقی‌مانده از صادرات هندوانه و خیار و گوجه! دنیا دنبال کشت فراسرزمینی است!».

در تأیید هشدار تاجیک، محمد درویش، فعال و کارشناس محیط زیست نیز در گفت‌وگویی اذعان دارد: «این نوع نگاه جلیلی برای آینده آبی کشور به نظرم بسیار خطرناک آمد؛ به‌ویژه با توجه به اینکه ایشان طرفدار عمق استراتژیک است و خود را ادامه‌دهنده راه ابراهیم رئیسی می‌داند. اما آقای رئیسی سند امنیت غذایی ایران را هم تصویب کرد». به گفته درویش: «طبق اسناد قرار است مصرف آب تا سال ۱۴۱۱ در بخش کشاورزی ۳۰ میلیارد مترمکعب کاهش پیدا کرده و از ۸۱ میلیارد مترمکعب به ۵۱ میلیارد مترمکعب برسد و میزان ناترازی آبخوان‌ها به ۱۰۵ میلیارد مترمکعب کاهش پیدا کند؛ پس ما باید شاهد کاهش مصرف آب در بخش کشاورزی و خدمات باشیم تا بتوانیم ناترازی را جبران کنیم. در چنین شرایطی، صحبت آقای جلیلی به معنای فشار بسیار زیاد به منابع آب زیرزمینی است. گویی اهدای خون را برای فرد دچار خونریزی مجاز بدانیم».

از سوی دیگر، آمار واردات صیفی‌جات روسیه به نقل از فائو، یک‌میلیاردو صد میلیون دلار است که البته به نقل از حسین سلاح‌ورزی، رئیس سابق اتاق ایران در شبکه اجتماعی ایکس: «کل واردات صیفی‌جات روسیه از دنیا فقط ۱.۶ میلیارد دلار است». سلاح‌ورزی به طعنه نوشت: «بعد از ۱۱ سال زعامت دولت سایه و سه سال ارائه برنامه به دولتی که حتی قادر به تأمین پایدار پیاز و گوجه مردم هم نبود، فرمودند که می‌خواهند سالی ۱۱ میلیارد دلار صیفی‌جات به روسیه صادر کنند. آفرین! چه خوب».

ادعای نادرست جلیلی درباره پاکستان

سعید جلیلی در یک ادعای خلاف واقع دیگر به واردات ۷۰ میلیاردی پاکستان اشاره کرد که به گفته او: «سهم ما از این بازار ۷۰ میلیاردی باید حداقل به میزان ۱۶ میلیارد باشد». درحالی این نامزد اصولگرا چنین ادعایی را مطرح می‌کند که در سال‌های گذشته، تهران نتوانسته است از پیمان منطقه‌ای اکو که بنیان آن را با پاکستان و ترکیه بنا نهاد، به خروجی خاصی در حوزه اقتصادی دست پیدا کند. از سوی دیگر، در جریان سفر اردیبهشت‌ماه سال جاری سیدابراهیم رئیسی به پاکستان، مجددا موضوع ارتقای مناسبات تجاری تهران-اسلام‌آباد و هدف‌گذاری اقتصاد دوجانبه تا سقف ۱۰ میلیارد دلار مطرح شد. این درحالی‌ست که پیش‌تر محسن روحی‌صفت در گفت‌وگو با «شرق» متعرف بود: «اگر به آمارها نگاه کنیم، به نظر می‌رسد اکنون سقف روابط رسمی تجاری ایران و پاکستان چیزی در حدود دو میلیارد دلار است؛ یعنی صادرات ایران به پاکستان یک‌میلیاردو ۷۰۰ میلیون دلار و از آن طرف هم ۳۰۰ میلیون دلار صادرات پاکستان به ایران است». البته سرپرست سابق سرکنسولگری جمهوری اسلامی ایران در پیشاور به گفته صفری، معاون دیپلماسی اقتصادی وزارت امور خارجه نیز استناد کرد که اعلام کرده بود حدود دوونیم میلیارد دلار هم مناسبات تجاری غیررسمی یا به نوعی غیرقانونی بین دو کشور در جریان است.

بر این اساس، این تحلیلگر ارشد مسائل پاکستان هشدار می‌دهد: «از مجموع چهارونیم میلیارد دلار مناسبات دوجانبه تهران-اسلام‌آباد، دوونیم میلیارد آن اصلا نمی‌تواند جزء روابط تجاری ایران و پاکستان باشد؛ چون اتفاقا اگر طبق گفته صفری، چیزی در حدود دوونیم میلیارد دلار نفت، بنزین و گازوئیل از ایران به پاکستان قاچاق شده باشد، مطمئن باشید در حدود ۱۰ تا ۱۵ برابر همین عدد، ضرر به منافع ملی و حوزه نفت و گاز ایران وارد شده است، چراکه گازوئیل و بنزین یارانه‌ای در ایران که در این شرایط کمبود باید صرف داخل شود، با قیمت ۱۰برابری در پاکستان به فروش می‌رسد و پولش هم به بودجه تزریق نمی‌شود، یعنی جزء درآمد رسمی کشور محسوب نخواهد شد».

یکی دیگر از موضوعاتی که ادعای سعید جلیلی را درباره سهم ایران در تجارت با پاکستان نقض می‌کند، ناظر بر آثار مخرب حوزه امنیتی بر مناسبات تجاری دو طرف است که روحی‌صفت در این‌باره باور دارد: «ما در قبال پاکستان مشخصا باید راهبرد محدودکردن یا معدودکردن پرونده‌های امنیتی را داشته باشیم؛ چون اکنون پاکستان شاید چند پرونده امنیتی در قبال ایران داشته باشد و ایران هم همین‌طور». بنابراین رئیس سابق ستاد افغانستان می‌گوید: «باید در تهران روندی در دستور کار قرار بگیرد که اعتمادساز باشد و به مرور این پرونده‌ها تقلیل پیدا کند. من نمی‌گویم تنش قطعا بین ایران و پاکستان صفر خواهد شد، اما وقتی ناامنی به شکل پررنگی کاهش پیدا کند، خودبه‌خود زمینه برای افزایش مناسبات تجاری شکل خواهد گرفت».

البته از منظر سرپرست سابق سرکنسولگری جمهوری اسلامی ایران در مزارشریف: «تازه این شرط لازم است و شرط کافی آن، به‌کارگیری بخش خصوصی اقتصاد ما در قبال پاکستان است.»؛ چراکه روحی‌صفت تأکید می‌کند: «اکنون بیش از ۸۰ تا ۹۰ درصد اقتصاد پاکستان در بخش خصوصی خلاصه می‌شود و دولت اسلام‌آباد تقریبا نقش جدی در حوزه اقتصادی و تجاری ندارد. درحالی‌که وضعیت ایران کاملا برعکس است و دولت تا ۷۰ درصد اقتصاد را در اختیار دارد. پس اینجا اقتصاد دولتی ایران نمی‌تواند با اقتصاد بخش خصوصی پاکستان تعامل کند، چون بخش خصوصی به موضوعاتی مانند تحریم، اف‌ای‌تی‌اف، فشارهای آمریکا و دیگر موضوعات نگاه می‌کند. اگر واقعا می‌خواهیم اقتصاد ایران و پاکستان قدری بهبود پیدا کند، باید از ظرفیت ۳۰درصدی بخش خصوصی اقتصاد ایران به شکل چشمگیری در مناسبات دو طرف استفاده کرد، وگرنه بی‌تعارف از اقتصاد دولتی ایران در پاکستان آبی گرم نمی‌شود». در مجموع، آنچه گفته شد، یکی دیگر از نکاتی که با ادعای جلیلی سر ستیز دارد، «بر زمین ماندن پروژه انتقال گاز از ایران به پاکستان تحت عنوان خط لوله صلح است که بیش از دو دهه از سوی اسلام‌آباد پیگیری و عملیاتی نمی‌شود و روحی‌صفت اگرچه تأیید می‌کند «واقعا پاکستانی‌ها به مسئله انرژی و گاز ایران نیاز فراوانی دارند»، اما به باورش «مانع اصلی تکمیل خط لوله گازی ایران، تحریم‌ها و فشارهای آمریکا است که در تمام این سال‌ها و با وجود آنکه تهران به وعده خود عمل کرده و خط لوله گازی را تا پشت مرز پاکستان کشانده است، اما اسلام‌آباد فعلا توانی برای تقابل با آمریکا و ادامه این خط لوله گازی به داخل خاک خود ندارد». به‌همین‌دلیل، این دیپلمات کشورمان یادآور می‌شود «اکنون پاکستانی‌ها نیاز شدید خود به انرژی را از طریق عربستان سعودی و همچنین قطری‌ها تأمین می‌کنند».

از ادعا درباره اف‌ای‌تی‌اف تا صادرات ۲۰۰ هزار بشکه‌ای نفت و مناسبات تجاری با ترکمنستان

سعید جلیلی در اولین مناظره دور دوم انتخابات ریاست‌جمهوری چهاردهم، درباره اف‌ای‌تی‌اف هم به یک ادعای خلاف واقع دیگر متوسل شد و گفت: «یک کشور اروپایی هست که نصف [تعهدات] اف‌ای‌تی‌اف را انجام نداده است». براساس آنچه فکت‌نامه در رد گفته جلیلی نوشت: «توضیح گروه ویژه اقدام مالی، ۴۰ مورد «تعارض» (Conflict) وجود دارد و کشورهایی که بیش از ۲۰ تعارض دارند، در لیست سیاه اف‌ای‌تی‌اف قرار می‌گیرند و در جدیدترین نشست این کارگروه در سنگاپور، نام کشورهای قرارگرفته در لیست سیاه و خاکستری این نهاد اعلام شد». بر این اساس، نام سه کشور اروپایی موناکو، کرواسی و بلغارستان در فهرست خاکستری گروه ویژه اقدام مالی قرار دارند و باید به‌صورت فعال با اف‌ای‌تی‌اف همکاری کنند تا ضعف‌های استراتژیک کشورهای خود برای مقابله با پول‌شویی، تأمین مالی تروریسم و تأمین مالی اشاعه را برطرف کنند». همچنین «در گزارش ۲۰۲۴، رفع شش تعارض به موناکو، پنج تعارض به کرواسی و ۹ تعارض به بلغارستان توصیه شده است که از فهرست خاکستری اف‌ای‌تی‌اف خارج شوند» و درنهایت هم، «ایران همراه با دو کشور کره شمالی و میانمار سه کشوری هستند که در لیست سیاه اف‌ای‌تی‌اف یا کشورهای پرخطر باقی مانده‌اند».

هم‌زمان جلیلی ادعای صادرات ۲۰۰ هزار بشکه‌ای نفت در دولت دوازدهم و پس از تشدید تحریم‌های آمریکا را پی کشید که با واکنش بیژن نامدارزنگنه، وزیر نفت دولت وقت (دوازدهم) همراه شد و در پاسخ به این نامزد اصولگرا گفت آقای جلیلی چرا حرف‌های خلاف را دوباره تکرار می‌کنید؟ در اسفند ۱۳۹۹ برابر با ۱.۶ میلیون بشکه صادرات نفت و فراورده‌های نفتی داشتیم. می‌گویند ما در حد ۳.۳ میلیون تا ۳.۴ میلیون بشکه نفت خام تولید می‌کنیم. زمانی که برجام اجرائی شد، ظرف کمتر از چهار ماه توانستیم تولید نفت ایران را به ۳.۹ میلیون بشکه برسانیم. الان از نظر مقدار کمی تولید شما با تحریمی مواجه نیستید. شما به دلیل مشکلات داخلی نمی‌توانید تولید نفت را بالا ببرید. ما در دوره اجرای برجام و زمانی که تحریم نبودیم حتی یک سنت تخفیف نمی‌دادیم. دوستان‌تان را عوض کنید که بیژن نامدارزنگنه در گفت‌وگویی اختصاصی با خبرگزاری خبرآنلاین درباره سخنان جلیلی تأکید کرد: «آقای جلیلی شما دیشب در مناظره بحثی را درباره حجم مبادلات ایران با ترکمنستان مطرح کردید و ادعا کردید در دولت یازدهم و دوازدهم این رقم کم شده است». سعید جلیلی موضوع افت روابط گازی ایران و ترکمستان را هم در مناظره دوشنبه‌شب مطرح کرد که با واکنش هم‌زمان حسن روحانی و بیژن زنگنه مواجه شد. در این زمینه از یک‌سو، رئیس‌جمهور دوره‌های یازدهم و دوازدهم، در پاسخ به ادعای جلیلی درباره کاهش تراز تجاری با کشور همسایه شمالی (ترکمنستان) چنین عنوان کرد: «اکثر تجارت ما با آن کشور در حوزه خرید گاز بود و چون با برجام در تولید گاز خودکفا شدیم، دیگر نیاز به خرید گاز نداشتیم. به دلیل برجام ما در بنزین هم خودکفا شدیم». زنگنه هم در سوی دیگر جواب جلیلی را این‌گونه داد: «در سال ۱۳۸۶ ترکمنستان به طور غیرقانونی صادرات گاز ایران را در زمستان قطع کرد و طرف ایرانی مجبور شد قیمت گاز را در آن زمان، هر هزار متر مکعب ۴۰ دلار بود، تا ۳۶۰ دلار بالا ببرد و این یک باج‌گیری آشکار بود». وزیر نفت دولت دوازدهم توضیح داد: «در سال ۱۳۹۲ که من به وزارت نفت آمدم، دوباره صادرات گاز به ایران را قطع کرده بود. مذاکره کردیم و تفاهم کردند. اما درسال ۱۳۹۵ آمدند و گفتند چون برجام شده، باید بدهی‌های‌تان را بدهید. در این دوره ما ۴.۵ میلیارد دلار پول بابت خرید گاز به ترکمنستان داده بودیم اما ۱.۵ میلیارد دلار بابت بدهی انباشته‌شده از دولت قبل (دولت احمدی‌نژاد) بود که به دلیل اینکه هنوز سیستم‌های بانکی خوب کار نمی‌کردند، نمی‌شد پرداخت کنیم. هرچه مذاکره کردیم، قبول نکردند و دوباره همان داستان را درآوردند و صادرات گاز را قطع کردند. این بار ما باج ندادیم، بلکه ایستادیم و با امکانات داخلی کشور را اداره کردیم. فکر می‌کنم در روابط خارجی برای تأمین منافع ملی باید جایی محکم بایستیم و شما این ایستادگی را ضعف ندانید. به شما گزارش خلاف می‌دهند».

فراخوان تجدید مناقصه عمومی یک مرحله ای همراه با ارزیابی کیفی (یکپارچه)
شماره ۹/ع/۱۴۰۳ نوبت دوم

بانک کشاورزی بر اساس قانون برگزاری مناقصات و بنابر آیین نامه اجرایی بند ج ماده ۱۲ قانون مذکور، در نظر دارد نسبت به برگزاری مناقصه عمومی یک مرحله ای همراه با ارزیابی کیفی، از طریق تامین کنندگان صاحب صلاحیت و دارای سوابق کاری در خصوص موضوع مناقصه در بستر سامانه تدارکات الکترونیکی دولت (ستاد) تحت شماره ۲۰۰۳۰۰۱۰۲۴۰۰۰۰۱۰به شرح زیر اقدام نماید:

۱)نام و نشانی دستگاه مناقصه گزار: بانک کشاورزی به آدرس تهران، بزرگراه جلال آل احمد، نبش خیابان پاتریس لومومبا، پلاک ۲۴۷، ساختمان مرکزی، طبقه پنجم، اداره کل تدارکات و خدمات اجرایی

۲)موضوع مناقصه: خرید ، حمل ، تحویل و گارانتی تعداد ۱۲.۰۰۰ حلقه ریبون دستگاه های چاپ کارت بانکی

۳) مدت و محل اجرا: محل و مدت زمان انجام کار به شرح اسناد مناقصه می باشد.

۴)نوع و مبلغ تضمین شرکت در مناقصه: یک فقره ضمانتنامه بانکی (به غیر از بانک کشاورزی) دارای حداقل ۳ ماه اعتبار و یا واریز وجه به حساب شماره ۸۵۴۵۷۹۸۵۶ (قابل پرداخت در کلیه شعب بانک کشاورزی) به میزان ۹.۰۰۰.۰۰۰.۰۰۰ ریال (نه میلیارد ریال) به نام اداره کل تدارکات و خدمات اجرایی بانک کشاورزی

۵)نحوه دریافت اسناد استعلام: کلیه مراحل برگزاری مناقصه از طریق درگاه سامانه تدارکات الکترونیکی دولت (ستاد) به آدرس www.setadiran.ir انجام خواهد شد و لازم است مناقصه گران در صورت عدم عضویت قبلی، مراحل ثبت نام در سایت مذکور و دریافت گواهی امضای الکترونیکی را جهت شرکت در مناقصه محقق سازند. پس از برگزاری فرآیند ارزیابی کیفی، از تامین کنندگان صاحب صلاحیت که حداقل امتیاز کیفی لازم را کسب نموده باشند جهت حضور درجلسه گشایش پاکات دعوت به عمل خواهد آمد.

اطلاعات تماس سامانه ستاد جهت انجام مراحل عضویت در سامانه: مرکز تماس ۴۱۹۳۴-۰۲۱

۶)مهلت دریافت اسناد مناقصه: تاریخ انتشار فراخوان در سامانه ستاد روز سه شنبه مورخ ۱۴۰۳/۰۴/۱۲ بوده و متقاضیان می توانند حداکثر تا ساعت ۱۳:۰۰ روز یکشنبه مورخ ۱۴۰۳/۰۴/۱۷ اسناد استعلام ارزیابی کیفی را از سامانه ستاد دریافت نمایند.

۷)مهلت ارسال پاسخ: حداکثر تا ساعت ۱۳:۰۰ روز یکشنبه مورخ ۱۴۰۳/۰۴/۳۱

۸) سایر موارد:

- فراخوان ارزیابی کیفی از طریق پایگاه ملی اطلاع رسانی مناقصات http://iets.mporg.ir نیز اطلاع رسانی خواهد شد.

- هزینه فروش اسناد مناقصه ۱.۰۰۰.۰۰۰ ریال می باشد که می بایست به حساب شماره ۷۰۹۶۵۷۱۳۳ بانک کشاورزی واریز گردد و فیش واریزی هم زمان با تحویل پاکت الف به بانک تحویل گردد.

- هزینه چاپ و نشر آگهی مناقصه (نوبت اول و دوم) بعهده برنده مناقصه میباشد.

اداره کل تدارکات و خدمات اجرایی

شناسه آگهی ۱۷۴۰۰۳۷ م الف ۱۱۲۸